

Riport egy rossz leányról

GÁL IMRE

Budapesti történet

Annusnak hívták. Az anyja házmesterné egy kilenckerületi kis földszintes házban. Annus akkor tizennégy éves volt, mikor elvégezte a négy polgári és dacos, kamaszos akarással az élet elé állt. Annus élni akart...

[...]... Aztán eltűnt Annus a szemem elől. Most találkoztam vele megint, egyik előkelő körúti kávéházban. Elegánsan, kifestve, lakkcipősen ült mellem a régi, kopott kis Annus, akiből közben már Nusi lett...

– Mikor kiléptem a színiiskolából, beiratkoztam egy balletmesternőhöz, aki azt mondta, hogy egy év alatt művésznőt csinál belőlem – meséli Nusi a történetét. Négy hónapig tanultam. Azt mondták, nagyon tehetséges vagyok, de hiába! Nem ez kell! Én tovább verekedtem az élettel, az anyám hajszájával, az ajánlatokkal és mindennel, hogy tisztességes maradhassak... És lássa? – Nusi vékony, manikűrözött kezével végigmutatott az elegáns ruhán, és a szép hullámos barna feje kicsit félrebillent a szomorúságtól.

– Nem lehetett! Otthon nem volt kenyér, tavaly télen egy darab tüzelő nélkül sínylődtünk, lyukas volt a cipőm, az anyám mindennap ki akart dobni... Láttam, hogy nincs menekvés! Istenem, ki vett volna el engem feleségül? ... Egy házmesterlány a Ferencvárosban, igazán nem feleségnek születik...

Kiléptem a táncmestertől, és elmentem egy vidéki színházhoz kóristának. Innét már a szó szoros értelmében menekülnöm kellett. [...]

Megint Pestre jöttem. Rongyosan, fáradtan, keserűen. Már nem is merem hazamenni. És akkor... Higgycsoda el olyan mindegy volt már, hogy kicsoda. Sok pénze volt és az anyámnak is adott... Ez a lépés volt talán már a legkönnyebb. Mire ide értem, annyira elfáradtam, annyira összetörtem, hogy szinte öntudatlanul dőltem a sárba.

– Hogy sokat keresek-e? Sokat. Egy héten megkeresek hat-nyolcezer koronát. És nincs egy vasam sem! Minden, minden a ruhára megy. Ez a mi átkunk. Amit keresünk, azt az üzletre, a kirakatra költjük. Kérdezzen csak meg lányokat, akár a legsötétebb kültelki utcában, akár a Dunaparton! Mind a ruhára, az ékszerre, cipőre, selyemre költi az utolsó garasát is. Mert

ebéd nélkül meglehetünk, de új ruha, selyemharisnya, cipő és ékszer az üzlethez tartozik. Ez is élet! [...] Savanyúbb, megtörtebb emberpéldányokat sehol sem találni, mint az elegáns, csillogó kokottok között...

(Detektiv, 1920. október 12. 41. sz. 9.)

Kalandornők

TÁBORI KORNÉL

[...]

Új női bűnök

Bájosan fiatal leányok, ragyogóan szép asszonyok közt soha annyi bűntevő nem akadt, mint az utolsó öt-hat esztendőben. Talán eléggé jellemző az az egyetlen adat, hogy ötvennél több kleptomániás hölgy került nyilvánartásba.

A sort egy volt ezredes neje nyitotta meg, aki előkelő budapesti vacsora alatt – mint egyik meghívott – ügyesen ellopta a legdrágább boákat és bundákat s egy ablakon át kicsempészte az utcán lesbe állt nővéreinek. A leleplezés után elmebajról kezdtek beszélni, de a kivételes bánásmód sem akadályozta meg a tragédiát, mert az egész család élete feldúlódott s hosszú vívódás után maga a férj is öngyilkossá lett.

Tizennégy ilyen eset részleteit gyűjtöttem össze; csupa olyan esetét, amiből semmi a nyilvánosság elé nem jutott. Épp az jellemzi a női bűnök túlnyomó részét, hogy rejtve maradnak és sokszor valóban meg is okolható a diszkrétebb eljárás, mert nehéz azt a határt megszabni, ahol már túl az idegbetegségen csak közönséges gáztetről lehet szó. Megbukott a régi Lombroso-féle elmélet, amely csaknem kizáróan örökletes bűnről, veleszületett terheltségről tudott és a háborút követő nagy társadalmi konvulziók megváltoztatták azt a kriminalisztikai tételt is, hogy a nő csak könnyebb